SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 9. oktobra 2008 *

V zadevi C-16/07 P,

katere predmet je pritožba, ki jo je na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, 18. januarja 2007 vložila

Marguerite Chetcuti, pomožna uslužbenka Komisije Evropskih skupnosti, stanujoča v Zejtunu (Malta), ki jo zastopa M.-A. Lucas, avocat,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata V. Joris in K. Herrmann, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, T. von Danwitz, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász (poročevalec) in, G. Arestis sodnika,

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 13. marca 2008,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 12. junija 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 M. Chetcuti s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 8. novembra 2006 v zadevi Chetcuti proti Komisiji (T-357/04, ZOdl., str. FP-I-A-2-255 in II-A-2-1323, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Sodišče prve stopnje zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti odločbe Komisije za izbiro

kandidatov z dne 22. junija 2004, o zavrnitvi njene kandidature v natečajnem postopku (v nadaljevanju: sporna odločba) in tudi naknadno sprejetih pravnih aktov v okviru tega postopka.

Pravni okvir

2 Člen 4 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), v različici, ki je veljala do 30. aprila 2004 in se uporablja za dejansko stanje v obravnavani zadevi, določa:

„Imenovanje ali napredovanje je možno samo zaradi zapolnitve prostega delovnega mesta, kakor predvidevajo ti kadrovski predpisi.

Uslužbenci institucije se obvestijo o prostih delovnih mestih v tej instituciji, ko organ za imenovanja [v nadaljevanju: OPI] odloči, da je treba prosto delovno mesto zapolniti.

Če prostega delovnega mesta ni mogoče zapolniti s premestitvijo, napredovanjem ali notranjim natečajem, se o tem obvestijo uslužbenci treh Evropskih skupnostih.“

3 V členu 27 Kadrovskih predpisov je določeno:

„Zaposlovanje mora zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne uradnike, ki jih izbira na najširšem možnem geografskem področju med državljani držav članic Evropske skupnosti.

[…]“

4 V členu 29(1) Kadrovskih predpisov je navedeno:

„Pred zasedbo prostega delovnega mesta v instituciji [OPI] najprej preuči:

a) ali je delovno mesto mogoče zasesti z napredovanjem ali premestitvijo znotraj institucije;

b) ali se izvedejo notranji natečaji v instituciji;

c) kakšne prošnje za premestitev so vložili uradniki drugih institucij treh Evropskih skupnosti

in nato uporabi natečajne postopke na podlagi bodisi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih. Natečajni postopek je določen v Prilogi III.

Postopek se lahko uporabi tudi za oblikovanje rezerve za bodoče zaposlovanje.“

5 Člen 1 Priloge III h Kadrovskim predpisom, naslovljen „Natečaji“, določa:

„Objavo natečajev pripravi OPI po posvetovanju s skupnim odborom.

Podrobno mora navajati:

a) vrsto natečaja (notranji natečaj v instituciji, notranji natečaj med institucijami, javni natečaj […];

b) tip natečaja (natečaj na podlagi kvalifikacij, na podlagi preizkusa ali na podlagi obojih);

c) vrsto del in nalog za prosto delovno mesto;

d) diplome in druga dokazila o formalnih kvalifikacijah ali izkušnje, zahtevane za prosto delovno mesto;

[…]“

6 V členu 3 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev evropskih skupnosti (v nadaljevanju: PZDU), v različici, ki je veljala do 30. aprila 2004 in se uporablja za dejansko stanje v obravnavani zadevi, je določeno:

„V teh pogojih za zaposlitev ‚pomožni uslužbenec‘ pomeni:

a) uslužbenca, ki se v mejah, določenih v členu 52, v instituciji zaposli za opravljanje nalog za polni delovni čas ali delovni čas, krajši od polnega, ni pa razporejen na delovno mesto, vključeno v seznam delovnih mest, ki je priložen delu proračuna za to institucijo;

b) uslužbenca, ki se po preučitvi možnosti za začasno razporeditev uradnikov v instituciji zaposli za nadomeščanje nekaterih oseb, ki trenutno ne morejo opravljati nalog, in sicer:

– uradnika ali začasnega uslužbenca iz kategorij B, C ali D ali prevajalske službe,

– izjemoma uradnikov ali začasnih uslužbencev iz kategorije A, razen tistih v nazivih A 1 ali A 2, ki so zaposleni na visoko specializiranih delovnih mestih,

ti uslužbenci so plačani iz skupnih sredstev dela proračuna za to institucijo za ta namen.“

7 V smislu člena 9 PZDU se začasni uslužbenci, skladno z določbami oddelka II, lahko zaposlijo samo za zapolnitev prostih delovnih mest s seznama delovnih mest, ki je priložen delu proračuna za vsako institucijo.

8 Člen 12(1) PZDU določa:

„1. Zaposlovanje začasnih uslužbencev mora zagotoviti, da institucija dobi najsposobnejše, najučinkovitejše in neoporečne ljudi, ki jih izbira na najširšem možnem geografskem območju med državljani držav članic Skupnosti.

[…]“

9 Po drugi strani pa PZDA za zaposlitev pomožnih uslužbencev ne določa nobenih zahtev glede usposobljenosti in učinkovitosti.

10 V členu 52 PZDA je navedeno:

„Dejansko trajanje zaposlitve pomožnega uslužbenca, vključno s podaljšanjem, ne sme presegati:

a) trajanja naloge, če se uslužbenec zaposli za nadomeščanje uradnika ali začasnega uslužbenca, ki trenutno ne more opravljati nalog;

b) treh let v vseh drugih primerih.“

Dejansko stanje

11 Pritožnica je kot lokalna uslužbenka opravljala delo pri delegaciji Komisije Evropskih skupnosti na Malti od 1. novembra 1991 do 30. aprila 2004. Njena pogodba je potekla zaradi pristopa Republike Malte k Evropski uniji 1. maja 2004, kar je vodilo v ukinitev te delegacije v tej državi.

12 Pritožnica je 27. aprila 2004 podpisala pogodbo o zaposlitvi pomožnega uslužbenca kategorije B za določen čas od 1. maja 2004 do 31. decembra 2004. V členu 2 te pogodbe je bilo določeno, da naj bi opravljala naloge „uslužbenca, zadolženega za zahtevne redakcijske, korekturne in računovodske naloge ter tehnična dela“.

13 Komisija je 6. aprila 2004 objavila obvestilo o natečaju, naslovljeno „obvestilo o notranjem natečaju za prehod iz kategorije B v kategorijo A COM/PA/04“. Šlo je za natečaj na podlagi preizkusov za oblikovanje rezerve za zaposlovanje administratorjev (A7/A6).

14 Točka III obvestila o natečaju, z naslovom „Pogoji prijave“, se je glasila:

„Prijavijo se lahko uradniki in začasni uslužbenci iz naslova 1 (Splošne določbe), člen 2 [PZDU], ki so uvrščeni v enega izmed nazivov kategorije B,

prav tako se lahko prijavijo uradniki in začasni uslužbenci iz naslova 1 (Splošne določbe), člen 2 [PZDU], ki so uvrščeni v enega izmed nazivov višje kategorije

ter so imeli na datum roka za oddajo prijav […]

[…].

b) vsaj pet let delovne dobe v kategoriji B ali v višji kategoriji kot uradniki ali [začasni uslužbenci ali pomožni uslužbenci skupin I, II, III, IV in V] pri Komisiji oziroma deloma v drugih institucijah ali agencijah (priloga I), za zaposlene katerih veljajo Kadrovski predpisi ali [PZDU].

[…]“

15 Pritožnica je kandidirala na navedenem natečaju.

16 Z izpodbijano odločbo je bila kandidatura M. Chetcuti zavrnjena, ker ni izpolnjevala niti pogoja delovne dobe niti pogoja, ki se je nanašal na delovnopravni status, saj so bili lahko izbrani samo uradniki ali začasni uslužbenci.

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

17 M. Chetcuti je 31. avgusta 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila ničnostno tožbo zoper sporno odločbo in tudi zoper naknadno sprejete pravne akte v okviru natečajnega postopka.

18 V okviru prvega tožbenega razloga je trdila, da je obvestilo o natečaju, s tem ko dovoljuje pristop k spornemu natečaju samo uradnikom in začasnim uslužbencem in tako izključuje pomožne uslužbence, v nasprotju s členi 4, 27 in 29(1)(b) Kadrovskih predpisov ter tudi z načelom enakega obravnavanja. Zato izpodbijana odločba naj ne bi bila zakonita.

19 V okviru drugega tožbenega razloga M. Chetcuti trdi, da je obvestilo o natečaju, s tem ko zahteva pet let delovne dobe v kategoriji B ali višji kategoriji, ki jih oseba pridobi kot uradnik, začasni uslužbenec ali pomožni uslužbenec skupin od I do V, ter izključuje delovno dobo, ki jo oseba pridobi kot lokalni uslužbenec, v nasprotju s členoma 27 in 29 Kadrovskih predpisov ter tudi z interesom službe in načelom enakega obravnavanja. Izpodbijana odločba naj ne bi bila zakonita tudi zaradi tega razloga.

20 V okviru prvega tožbenega razloga je Sodišče prve stopnje, v točkah od 49 do 51, izpodbijane sodbe tehtalo naravo in stopnjo diskrecijske pravice institucij v zvezi s postopki zaposlovanja. Odločilo je, da Kadrovski predpisi institucijam dajejo široko diskrecijsko pravico v zvezi s postopki zaposlovanja in da je nadzor sodišča Skupnosti omejen na vprašanje, ali zadevni organ ni očitno napačno uporabil svoje diskrecijske pravice.

21 V točkah 52 in 53 iste sodbe je Sodišče prve stopnje opozorilo, da vsaka od različnih kategorij oseb, zaposlenih v Skupnostih, izpolnjuje upravičene potrebe uprave Skupnosti. Dodalo je, da se bistvene zahteve, določene za zaposlitev uradnikov in začasnih uslužbencev, razlikujejo od zahtev, določenih za pomožne uslužbence.

22 Sodišče prve stopnje je v točki 56 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je iz obvestila o spornem natečaju razvidno, da je natečaj „notranji natečaj za prehod iz kategorije B v A“ ter da je njegov namen predvsem v tem, da se uradnikom in začasnim uslužbencem dovoli prehod iz kategorije iz B v kategorijo A. V točki 57 navedene sodbe je Sodišče prve stopnje odločilo, da v tem primeru ni bilo ugotovljeno, da je Komisija svojo diskrecijsko pravico uporabila na napačen način, s tem da je predvidela, da se pogoj dopustnosti nanaša na status uradnikov in začasnih uslužbencev, z izključitvijo pomožnih uslužbencev.

23 Sodišče prve stopnje je poleg tega kot neupoštevno ocenilo trditev pritožnice, da naj sporni natečaj, ker so na njem lahko sodelovali začasni uslužbenci kategorij A ali B in uradniki kategorije A, ni bil samo natečaj za prehod iz kategorije B v kategorijo A, ampak tudi drugačen notranji natečaj. Poudarilo je, da so v nasprotju s pomožnimi uslužbenci uradniki in začasni uslužbenci, ki pripadajo kategoriji A ali kategoriji B in so se lahko prijavili na ta natečaj, v skladu s členom 27 Kadrovskih predpisov in členom 12 PZDU, že dokazali svojo usposobljenost ob prvi zaposlitvi.

24 Ker sta bili ti določbi že uporabljeni ob prvotni zaposlitvi uradnikov in začasnih uslužbencev, je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da trditev pritožnice, da naj bi Komisija ravnala v nasprotju z namenom vseh zaposlitev, opredeljenih v zgoraj omenjenih določbah, ni utemeljena.

25 V točki 61 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da okoliščina, da lahko pomožni uslužbenci na podlagi člena 3 PZDU opravljajo vse vrste nalog, ne zadošča za to, da se pri natečajih za napredovanje lahko enačijo z uradniki in začasnimi uslužbenci.

26 Sodišče prve stopnje je na koncu, v točki 62 iste sodbe, odločilo, da se pritožnica ni utemeljeno sklicevala na kršitev načela enakega obravnavanja, ker pravni položaji uradnikov in začasnih uslužbencev na eni strani ter pomožnih uslužbencev na drugi strani zaradi različnih pogojev za njihovo zaposlitev niso primerljivi.

27 Ob upoštevanju vseh teh dejstev je Sodišče prve stopnje zavrnilo prvi tožbeni razlog tožeče stranke in sklenilo, da je bila zavrnitev kandidature pritožnice upravičena, ker je Komisija zakonito dovolila pristop k spornemu natečaju uradnikom in začasnim uslužbencem. Posledično je Sodišče prve stopnje menilo, da ni treba odločiti o drugem tožbenem razlogu, ki se nanaša na delovno dobo, zahtevano za pristop k natečaju, kot tudi o naknadno sprejetih pravnih aktih v okviru natečajnega postopka.

Predlogi strank

28 S to pritožbo, ki jo je pritožnica 18. januarja 2007 vložila v tajništvu Sodišča, je Sodišču predlagala, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– izpodbijano odločbo razglasi za nično;

– naknadno sprejete pravne akte v okviru natečajnega postopka razglasi za nične, še posebej seznam kandidatov, ki izpolnjujejo v obvestilu o natečaju določene pogoje, ki ga je pripravila natečajna komisija, odločbo Komisije, ki je na tej podlagi določila število prostih delovnih mest, seznam primernih kandidatov, ki ga je natečajna komisija pripravila ob koncu dela, ter odločbe o imenovanju, ki jih je na tej podlagi sprejel OPI;

– Komisiji naloži plačilo stroškov postopka pred Sodiščem prve stopnje in Sodiščem.

29 Komisija predlaga Sodišču, naj:

– zavrne pritožbo in

– pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pritožba

30 Iz pritožbe izhaja, da pritožnica v podporo svoji pritožbi dejansko navaja tri razloge.

31 V okviru prvega pritožbenega razloga navaja, da je v izpodbijani sodbi kršen pojem „notranji natečaj“ v smislu členov 4 in 29(1)(b) Kadrovskih predpisov ter da je bi kršen namen vseh zaposlitev, kot izhaja iz členov 4(1) in 27 Kadrovskih predpisov. V okviru drugega pritožbenega razloga pritožnica meni, da je Sodišče prve stopnje kršilo načelo enakega obravnavanja. V okviru tretjega pritožbenega razloga pritožnica poudarja, da izpodbijana sodba ni obrazložena v pravno zadostni meri.

32 Upoštevajoč, da je najpomembnejša in odločilna trditev pritožnice ta, da je bila njena kandidatura obravnavana v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, Sodišče ocenjuje, da bi bilo preučevanje predložene pritožbe primerno začeti z drugim pritožbenim razlogom.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

33 V okviru drugega pritožbenega razloga pritožnica poudarja, da izpodbijana sodba krši načelo enakega obravnavanja. Meni, da naj bi Sodišče prve stopnje nepravilno razsodilo, da pravni položaj uradnikov in začasnih uslužbencev ni primerljiv s pravnim položajem pomožnih uslužbencev.

34 Pritožnica še posebej uveljavlja, da naj bi Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, s tem ko je utemeljilo to sklepno ugotovitev z ugotovitvijo, da v nasprotju z uradniki in začasnimi uslužbenci pomožni uslužbenci ob svoji prvi zaposlitvi niso dolžni dokazati izpolnjevanja zahtev po najvišji sposobnosti, učinkovitosti in neoporečnosti.

35 Pritožnica prav tako poudarja, da so uradniki in začasni uslužbenci kategorije B usposobljenost dokazali izključno v zvezi funkcijami, ki se nanašajo na to kategorijo, niso pa pokazali, da bi bili dodatno usposobljeni za opravljanje funkcij kategorije A. Zato v nasprotju s tem, kar je razsodilo Sodišče prve stopnje, iz različnih pogojev za zaposlitev uradnikov in začasnih uslužbencev ne izhaja, da njihov pravni položaj za pripustitev k spornemu natečaju ni primerljiv s pravnim položajem pomožnih uslužbencev.

36 Pritožnica trdi, da okoliščina, da pomožni uslužbenci, tako kot uradniki in začasni uslužbenci, lahko opravljajo vse vrste funkcij, dokazuje, da so dovolj usposobljeni za opravljanje funkcij v zvezi s prostimi delovnimi mesti.

37 Komisija ugotavlja, da zaradi razlik, ki se nanašajo na zaposlitev uradnikov in začasnih uslužbencev v primerjavi s pomožnimi uslužbenci, izključitev slednjih iz spornega natečaja ne krši načela enakega obravnavanja.

38 Navaja, da obstoj zahtev po najvišji usposobljenosti, učinkovitosti in neoporečnosti za zaposlitev uradnikov in začasnih uslužbencev ne določa samo narave njihovega pravnega razmerja z institucijo, ampak tudi njihovo možnost kariernega razvoja v njenem okviru ali zunaj tega okvira.

39 Po mnenju Komisije trditve pritožnice glede možnosti pomožnih uslužbencev, da opravljajo vse vrste funkcij, nimajo nobene konkretne podlage. Samo možnost, ki tem uslužbencem omogoča opravljanje vseh vrst funkcij, ne zadostuje za zavzetje stališča, da jih je treba pripustiti k spornemu natečaju. V tem okviru Komisija trdi, da morajo uradniki in začasni uslužbenci v nasprotju s pomožnimi uslužbenci obvezno izpolnjevati pogoje za zaposlitev, določene v členu 27 Kadrovskih predpisov in členu 12 PZDU. Poleg tega Komisija spominja, da je dejansko opravljanje funkcij s strani pomožnih uslužbencev upoštevano v okviru drugega kriterija za pripustitev, ki pri izračunu zahtevanih delovnih let vključuje tudi izkušnje, pridobljene pri delu pomožnega uslužbenca.

Presoja Sodišča

40 Najprej je treba spomniti, da načelo enakega obravnavanja zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno upravičeno (glej sodbi z dne 3. maja 2007 v zadevi Advocaten voor de Wereld, C-303/05, ZOdl., str. I-3633, točka 56, in z dne 15. maja 2008 v zadevi Delay, C-276/07, ZOdl., str. I-3635, točka 19).

41 V tem okviru je treba ugotoviti, ali je, kot navaja tožeča stranka, Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da pravni položaj pomožnih uslužbencev ni primerljiv s pravnim položajem uradnikov in začasnih uslužbencev.

42 Kot je v točkah od 87 do 92 sklepnih predlogov navedel generalni pravobranilec, že iz Kadrovskih predpisov in PZDU izhaja, da med delovnopravnim statusom, zahtevami za zaposlitev in pogoji zaposlitve pomožnih uslužbencev in uradnikov ter začasnih uslužbencev obstajajo razlike.

43 Prvič, iz povezanih določb členov 5 in 6 Kadrovskih predpisov ter tudi členov 3 in 9 PZDU izhaja, da v nasprotju z uradniki in začasnimi uslužbenci, ki so zaposleni na posebnem delovnem mestu, določenem na seznamu delovnih mest, pomožni uslužbenci, razen pri nadomeščanju, opravljajo administrativno funkcijo, ki ni na seznamu delovnih mest (glej v tem smislu sodbi z dne 1. februarja 1979 v zadevi Deshormes proti Komisiji, 17/78, Recueil, str. 189, točka 35, in z dne 19. novembra 1981 v zadevi Fournier proti Komisiji, 106/80, Recueil, str. 2759, točka 9).

44 Drugič, kot je Sodišče prve stopnje navedlo v izpodbijani sodbi, določba, podobna tisti, ki se v smislu člena 27, prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov in člena 12(1) PZDU nanaša na uradnike in začasne uslužbence, ne obstaja za pomožne uslužbence. Iz tega izhaja, da v nasprotju z uradniki in začasnimi uslužbenci pomožnim uslužbencem ob zaposlitvi ni treba dokazovati izpolnjevanja zahtev po najvišji usposobljenosti, učinkovitosti in neoporečnosti.

45 Tretjič, v nasprotju z uradniki in začasnimi uslužbenci pomožni uslužbenci niso podrejeni sistemu ocenjevanja ali periodične priprave poročil.

46 Četrtič, treba je pripomniti, da člen 32 Kadrovskih predpisov in člen 8 PZDU pomožnim uslužbencem omogočata, da nadaljujejo kariero kot uradniki, v skladu s postopki, določenimi v Kadrovskih predpisih. V tem primeru se plačilni razred zaradi dopolnjene delovne dobe, pridobljen med opravljanjem dela začasnega uslužbenca, ohrani, če je bil zadevni uslužbenec imenovan za uradnika enake stopnje takoj ob izteku tega obdobja. Za pomožne uslužbence pa podobne določbe ni.

47 Petič, pomožni uslužbenci niso del sistema socialne varnosti, ki je bil sporazumno določen s strani institucij Skupnosti ter so vanj vključeni uradniki in začasni uslužbenci.

48 Treba je ugotoviti, da iz teh razlik izhaja, da pomožni uslužbenci niso zaposleni zaradi izvrševanja trajnih nalog v institucijah Skupnosti. Nasprotno, kot je Sodišče že razsodilo, je značilnost, ki loči pogodbo pomožnega uslužbenca, negotovost trajanja njegove zaposlitve, saj se njegova pogodba lahko uporabi samo za kratkoročno

nadomeščanje ali za opravljanje administrativnih nalog, ki so začasne ali izpolnjujejo nujno potrebo oziroma niso jasno opredeljene (glej zgoraj navedeni sodbi Deshormes proti Komisiji, točka 37, in Fournier proti Komisiji, točka 9). Pomožni uslužbenci zaradi tega dejstva pomenijo ločeno kategorijo uslužbencev, ki pokrivajo druge potrebe institucij, ki jih zaposlujejo.

49 Zaradi tega pomožni uslužbenci glede možnosti kariernega razvoja v institucijah Skupnosti ne morejo pričakovati, da bodo izenačeni z uradniki in začasnimi uslužbenci.

50 Torej je Sodišče prve stopnje pravilno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da je pravni položaj pomožnih uslužbencev drugačen od pravnega položaja uradnikov in začasnih uslužbencev ter da glede na to razliko izključitev pomožnih uslužbencev iz spornega natečaja ne krši načela enakega obravnavanja.

51 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Prvi pritožbeni razlog

Dopustnost

52 Komisija najprej trdi, da trditev pritožnice v delu, v katerem izpodbija opredelitev spornega natečaja s strani Sodišča prve stopnje, ni dopustna. Spominja na to, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče prve stopnje kot prvostopenjsko sodišče edino pristojno za ugotavljanje dejanskega stanja in za njegovo oceno. Sodišče prve stopnje naj bi v okviru svoje neodvisne presoje dejanskega stanja in brez izkrivljanja dejstev, ob upoštevanju besedila in pogojev za prijavo k navedenemu natečaju, torej na objektiven način pretehtalo, da notranji natečaj pomeni predvsem natečaj za prehod med kategorijami ali za napredovanje.

53 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso, če Sodišče prve stopnje ugotovi ali presodi dejstva, Sodišče pristojno, da na podlagi člena 225 ES izvršuje nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in pravnimi posledicami, ki jih je iz tega izpeljalo Sodišče prve stopnje (glej sodbi z dne 6. aprila 2006 v zadevi General Motors proti Komisiji, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točka 51, ter z dne 22. maja 2008 v zadevi Degussa proti Komisiji in Svetu, C-266/06 P, točka 72).

54 Iz tega sledi, da je trditev pritožnice, v skladu s katero naj bi Sodišče prve stopnje pravno napačno opredelilo sporni natečaj, dopustna.

Utemeljenost

– Trditve strank

55 V okviru prvega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da je Sodišče prve stopnje napačno opredelilo pojem „notranji natečaj“ v smislu členov 4 in 29(1)(b) Kadrovskih predpisov ter tudi namen vseh zaposlitev, kot izhaja iz členov 4(1) in 27, prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov.

56 Prvič, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da se je za ugotovitev, katere kategorije kandidatov lahko oziroma ne morejo zakonito sodelovati pri spornem natečaju, napačno oprlo na glavni cilj spornega natečaja, ki je bil določen na subjektiven način z naslovom obvestila o natečaju, to je „notranji natečaj za prehod“.

57 Pritožnica trdi, da bi se morala taka ugotovitev bolj opirati na objektivno naravo navedenega natečaja, kot izhaja iz objektivnih pogojev za pripustitev, določenih v obvestilu o tem natečaju. Pritožnica v tem okviru navaja, da sporni natečaj ni bil odprt samo za uradnike kategorije B, ki bi želeli postati uradniki kategorije A, ampak prav tako za začasne uslužbence kategorij A in B, ki bi želeli postati uradniki.

58 Pritožnica trdi, da se sodelovanja pomožnih uslužbencev ob tem, da je bil sporni natečaj opredeljen kot „notranji natečaj v instituciji“, v skladu s sodno prakso Sodišča in tudi s sodno prakso Sodišča prve stopnje, še posebej v sodbi Sodišča z dne 31. marca 1965

v zadevi Rauch proti Komisiji (16/64, Recueil, str. 179) in sodbe Sodišča prve stopnje z dne 15. novembra 2001 v zadevi Van Huffel proti Komisiji (T-142/00, RecFP, str. I-A-219 in II-1011), ne bi smelo izključiti.

59 Pritožnica podredno trdi, da bi Sodišče prve stopnje, čeprav bi se lahko ocenilo, da naj bi sporni natečaj opredelilo kot „natečaj za prehod“ in ne „notranji natečaj v instituciji“, napačno uporabilo pravo, saj bi taka opredelitev temeljila na subjektivnih merilih strank. Pritožnica izpostavlja, da čeprav naj bi bil namen spornega natečaja predvsem prehod iz kategorije B v kategorijo A, je šlo prav tako za natečaj za imenovanje, zato bi moral biti opredeljen kot „notranji natečaj“, saj sodna praksa v zvezi s členoma 4 in 29 Kadrovskih predpisov določa tak natečaj kot natečaj, odprt za vse osebje, opredeljeno v Kadrovskih predpisih, v širšem smislu, se pravi za vse, ki so v instituciji v službi na temelju javnopravnega razmerja.

60 Drugič, pritožnica trdi, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, s tem ko je ugotovilo, da izključitev pomožnih uslužbencev iz spornega natečaja ni v nasprotju z namenom vseh zaposlitev, ki izhaja iz členov 4(1) in 27 Kadrovskih predpisov ter tudi iz sodne prakse Sodišča prve stopnje in še posebej iz prej navedene sodbe Van Huffel proti Komisiji.

61 Pritožnica trdi, da omenjeni namen zahteva, da so pogoji za pripustitev k natečaju določeni glede na zahteve v zvezi s prostimi delovnimi mesti. Vendar v skladu z navedbami pritožnice to ni podano pri pogojih za pripustitev k spornemu natečaju, saj ti izključujejo kategorije potencialnih kandidatov, ki so enako usposobljeni kot tisti kandidati, ki lahko sodelujejo v navedenem natečaju.

62 Pritožnica v tem okviru ponavlja, da je za sporni natečaj pravni položaj pomožnih uslužbencev primerljiv s pravnim položajem uradnikov ali začasnih uslužbencev kategorije B v tem, da nobena od teh treh kategorij uslužbencev ni dokazovala svojih sposobnosti glede funkcij, ki se nanašajo na kategorijo A. Nasprotno, dejstvo, da v skladu s členom 3 PZDU pomožni uslužbenci smejo opravljati vse vrste funkcij, kaže na to, da so ti uslužbenci tako rekoč enako ali skoraj enako usposobljeni kot uradniki. Pritožnica prav tako trdi, da se v skladu z obvestilom o natečaju kot upoštevne poklicne izkušnje upoštevajo obdobja, ki jih je kandidat dopolnil kot uradnik ali začasni uslužbenec, in tudi tista, ki jih je dopolnil kot pomožni uslužbenec. V skladu s trditvami pritožnice iz tega izhaja, da so izkušnje, pridobljene v okviru ene ali druge od teh funkcij, enakovredne. Pritožnica ugotavlja, da bi moral dokaz o izpolnjevanju zahtev po najvišji usposobljenosti, učinkovitosti in neoporečnosti izhajati iz uspeha pri preizkusih v okviru predizbirnega in izbirnega postopka.

63 Komisija trdi, da je Sodišče prve stopnje upravičeno ugotovilo, da je sporni natečaj predvsem natečaj za prehod iz kategorije B v kategorijo A, ki predvideva razvoj kariere uradnikov in začasnih uslužbencev, pri čemer so bili eni in drugi že zaposleni s strani Komisije v skladu s členom 27 Kadrovskih predpisov in členom 12 PZDU.

64 Komisija navaja, da tudi če bi bil natečaj pod določenimi pogoji natečaj za imenovanje, ta okoliščina OPI ne bi zavezovala, da sodelovanje na natečaju dopusti za vse osebje in se na ta način obide njegov glavni namen. Taka domneva bi posegla v široko diskrecijsko pravico OPI v zvezi z natečaji.

65 Komisija v nasprotju s trditvami pritožnice trdi, da je bil interes službe razvoj kariere uradnikov in začasnih uslužbencev, namen, ki je bil kot legitimen priznan tudi s strani sodišča Skupnosti (sodba Sodišča z dne 16. oktobra 1975 v zadevi Deboeck proti

Komisiji, 90/74, Recueil, str. 1123, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. marca 1997 v zadevi de Kerros in Kohn-Bergé proti Komisiji, T-40/96 in T-55/96, RecFP, str. I-A-47 in II-135, točka 46). Poleg tega Komisija trdi, da člen 45(2) Kadrovskih predpisov prav tako predvideva organizacijo notranjih natečajev samo za uradnike, tako da ti lahko dobijo dostop do višje kategorije, kar bi izključevalo sodelovanje pomožnih uslužbencev v teh natečajih, saj ti zaradi posebnosti svojih pogojev za zaposlitev niso upravičeni do sodelovanja pri teh natečajih.

66 Komisija trdi, da prej navedena sodba Rauch proti Komisiji nima absolutne veljave, kakršno ji pripisuje pritožnica. Komisija navaja, da je bil podlaga za navedeno sodbo natečaj, organiziran leta 1963, ki so ga zaznamovale okoliščine te dobe, in sicer da se je Komisija v tistem času organizirala in je v veliki meri uporabljala možnost zaposlitve pomožnih uslužbencev. Komisija trdi, da je imela leta 2004 veliko število uradnikov in začasnih uslužbencev, ki jim je s spornim natečajem želela dati zadnjo možnost priti v višjo kategorijo na podlagi notranjega natečaja, pred začetkom veljavnosti pravila, ki je ukinilo to možnost.

67 Komisija ocenjuje, da se pritožnica zaman sklicuje na zahteve v zvezi s prostimi delovnimi mesti, da bi dokazala neupoštevnost meril, ki se nanašajo na prvo zaposlitev. Ob izvedbi spornega natečaja namreč prosta delovna mesta sploh še niso bila natančno določena. Ta natečaj je predvideval oblikovanje rezervnega seznama za določena področja. Zato so bile zahteve, povezane s prvo zaposlitvijo, tudi primerno merilo. To velja še toliko bolj, ker se ohranjanje ravni učinkovitosti, usposobljenosti in neoporečnosti periodično ocenjuje.

– Presoja Sodišča

68 Treba je ugotoviti, da je Sodišče prve stopnje v točki 56 izpodbijane odločbe odločilo, da iz obvestila o natečaju izhaja, da je bil sporni natečaj označen kot „notranji natečaji za prehod iz kategorije B v A“. Gre torej za vrsto „notranjega natečaja v instituciji“ v smislu člena 29(1)(b) Kadrovskih predpisov.

69 Ob sklicevanju na prej navedeno sodbo Rauch proti Komisiji pritožnica trdi, da bi se sodelovanje v takem natečaju moralo dovoliti vsem osebam, ki so zaposlene v instituciji, ne glede na njihov naziv. Posledično, v nasprotju s tem, kar je razsodilo Sodišče prve stopnje, pomožni uslužbenci ne bi smeli biti izključeni iz notranjega natečaja v instituciji.

70 Take trditve ni mogoče sprejeti.

71 Treba je spomniti, da je v zadevi, v kateri je bila izrečena prej navedena sodba Rauch proti Komisiji, tožnik izpodbijal pravico OPI, da pravico do sodelovanja na notranjem natečaju v instituciji da tudi pomožnim uslužbencem. Zadeva se je nanašala na vprašanje, ali OPI lahko dopusti sodelovanje pomožnih uslužbencev na takem natečaju ali ne.

72 Sodišče je na to vprašanje odgovorilo pritrdilno, vendar zato ni izhajalo iz tega, da bo OPI v prihodnje dolžen dovoliti sodelovanje v vsakem notranjem natečaju v instituciji vsem osebam, ki so v službi v tej instituciji.

73 Čeprav bi se iz povsem dobesednega besedila že omenjene sodbe Rauch proti Komisiji sicer dalo razumeti, da notranji natečaj v instituciji zadeva vse zaposlene v njej, je zadevne določbe kljub temu treba razlagati tudi glede na strukturo ter namen Kadrovskih predpisov in PZDU.

74 V teh okoliščinah je Sodišče prve stopnje, ob sklicevanju na že prej omenjeno sodbo Rauch proti Komisiji v točki 48 izpodbijane sodbe, pravilno odločilo, da notranji natečaj v instituciji „načeloma“ zadeva vse osebe, ki so zaposlene v instituciji, vendar je ob upoštevanju široke diskrecijske pravice, ki jo Kadrovski predpisi dajejo institucijam pri organizaciji natečajev, zavrnilo trditev pritožnice.

75 Še več, treba je ugotoviti, sledeč trditvam Komisije, povzetim v točki 66 te sodbe, da je sodbo Sodišča, izrečeno leta 1965 v zvezi z upravljanjem s kadri institucij, treba razlagati ob upoštevanju aktualnih zahtev.

76 Končno je treba navesti, da bi razlaga, v skladu s katero je OPI dolžan pripustiti k notranjemu natečaju v instituciji vse osebe, ki so v službi v tej instituciji, posegla v diskrecijsko pravico, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso priznana institucijam Skupnosti pri organizaciji njihovega delovanja, še posebej pri določanju podrobnih pravil in pogojev za natečaj (glej zgoraj navedeno sodbo Deboeck proti Komisiji, zlasti točka 29, sodbe z dne 9. februarja 1984 v zadevi Fabius proti Komisiji, 39/83, Recueil, str. 627, točka 7; z dne 8. junija 1988 v zadevi Vlachou proti Računskemu sodišču, 135/87, Recueil, str. 2901, točka 23, in z dne 14. oktobra 2004 v zadevi Pflugradt proti ECB, C-409/02 P, Recueil, str. I-9873, točka 42).

77 Pogoje za pripustitev k natečaju je treba določiti glede na interes službe, pri čemer imajo institucije Skupnosti pri določitvi tega interesa široko diskrecijsko pravico (v tem smislu glej sodbe z dne 4. februarja 1987 v zadevi Bouteiller proti Komisiji, 324/85, Recueil, str. 529, točka 6; z dne 12. februarja 1987 v zadevi Bonino proti Komisiji, 233/85, Recueil, str. 739, točka 5, in z dne 3. aprila 2003 v zadevi Parlament proti Samper, C-277/01 P, Recueil, str. I-3019, točka 35).

78 Glede na te preudarke je treba priznati, da Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava, ko je ugotovilo, da so bili pomožni uslužbenci zakonito izključeni iz spornega natečaja, ne da bi to nujno zajemalo kršitev pojma „notranji natečaj v instituciji".

79 Pritožnica nasprotno trdi, da sta bili s spornim natečajem kršeni kogentni določbi členov 4(1) in 27, prvi pododstavek, Kadrovskih predpisov, v skladu s katerima morajo biti pogoji za pripustitev k natečaju določeni glede na zahteve v zvezi s prostimi delovnimi mesti. Ta zahteva naj bi bila v primeru spornega natečaja napačno opredeljena, ker pogoji za pripustitev k temu natečaju izključujejo kategorije potencialnih kandidatov, ki so enako usposobljeni kot kandidati, ki so bili pripuščeni k navedenemu natečaju.

80 Ta trditev pa ni prepričljiva.

81 Prvič, iz razlogov, navedenih v točki 44 te sodbe, ni dokazano, da so pomožni uslužbenci enako usposobljeni kot uradniki in začasni uslužbenci.

82 Drugič, iz obveznosti določitve pogojev pripustitve glede na prosta delovna mesta ne izhaja, da bi OPI moral pripustiti vse kategorije potencialnih kandidatov k notranjemu natečaju v instituciji.

83 Iz tega sledi, da Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava, ko je potrdilo, da izključitev pomožnih uslužbencev iz spornega natečaja ne krši namena vseh zaposlitev v smislu členov 4(1) in 27 Kadrovskih predpisov.

84 Zato je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

85 V okviru tretjega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da Sodišče prve stopnje ni odgovorilo na določene trditve, navajane pred tem sodiščem, in sicer predvsem na tiste, s katerimi se je poskušalo ovreči trditev Komisije, v skladu s katero je razlog za to, da v obvestilu o natečaju ni bilo nobenih zahtev glede zahtevanih kvalifikacij, dejstvo, da je bil sporni natečaj namenjen udeležbi kandidatov, ki so pri svoji prvi zaposlitvi že dokazali izpolnjevanje zahtev o najvišji usposobljenosti, učinkovitosti in neoporečnosti.

86 Komisija v nasprotju s trditvami pritožnice meni, da je izpodbijana sodba zadostno obrazložena, ker je Sodišče prve stopnje zavrnilo prvi pritožbeni razlog na podlagi

merila uporabe člena 27 Kadrovskih predpisov in člena 12 PZDU pri prvi zaposlitvi uradnikov.

Presoja Sodišča

87 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da obveznost obrazložitve na podlagi člena 36, prvi stavek, in člena 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča ne nalaga Sodišču prve stopnje, da zagotovi razlago, ki bi izčrpno in posamično sledila trditvam strank spora. Obrazložitev Sodišča prve stopnje je torej lahko implicitna, če osebam, prizadetim z odločitvijo Sodišča prve stopnje, omogoča, da se seznanijo z razlogi te odločitve in Sodišču, da razpolaga z dovolj elementi za izvajanje nadzora (glej zgoraj navedeno sodbo Degussa proti Komisiji in Svetu, točka 103).

88 Glede tega iz točk od 49 do 53, 56 in 57 ter tudi od 59 do 62 izpodbijane sodbe izhaja, da je Sodišče prve stopnje v pravno zadostni meri podalo razloge, zaradi katerih je bila izključitev pomožnih uslužbencev iz spornega natečaja upravičena, in dokazalo, da je bil namen, določen za vse nove zaposlitve, spoštovan.

89 Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

90 Iz navedenih ugotovitev izhaja, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

91 V skladu s členom 69(2), prvi pododstavek, Poslovnika, ki se za postopek s pritožbo uporablja na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Na podlagi člena 70 tega poslovnika plačajo institucije svoje stroške v delovnopravnih sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci. Kljub temu pa iz člena 122, drugi pododstavek, navedenega poslovnika izhaja, da se člen 70 ne uporablja za pritožbo uradnika ali drugega uslužbenca institucije proti tej.

92 Komisija je predlagala, naj se M. Chetcuti naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. M. Chetcuti se naloži plačilo stroškov pritožbe.

Podpisi